

Zborul

Mirimirela

(tatălui meu)

Acum știu. Te-ai mutat într-o stea.
Dintr-o dată, ți-au crescut aripi...
Ai zburat o vreme în preajma mea
Apoi, scăldat în miresme de stropi

(Ai primăverii ce mi te fura)
Învăluit în mătase de cer,
În foșnetul mării ce murmură
Te-ai înălțat ușor, ca un înger.

Marea spumegând năștea fluturi albi
-Puf de păpădie risipit în zori-
Dar lalele negre înfloreau din bulbi
Zborul tău nebun îmi dădea fiori.

Am știut că pleci pe o rece stea
Că te-ai rătăcit în păduri de fum
Soarele s-a stins, nu mai răsărea
Am rămas și eu rătăcită-n drum

Căzută-n cărări într-un somn letargic
Iar în viața mea, precum un lințoliu
S-a așternut orb, marele-ntuneric
Ce-a Învăluit soarele în doliu.

Dar te-am așezat într-un vârf de stea
Ca să-mi ostoiesc arșița din suflet
Și seară de seară tu îmi spui povestea
Zborului pierdut lăsat amanet.